

บทที่ 358

นักบุญโฟสตีนาและชีวิตดิฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 26 ส.ค. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันในงานพระเมตตาสัมพันธ์ซึ่งจัดโดยคณะพระเมตตาประเทศไทย โดยมีหัวข้อการแบ่งปันในครั้งนี้ว่า “นักบุญโฟสตีนา กับชีวิตดิฉัน”

ลูกได้เริ่มต้นว่า พระเจ้าของเรานั้นยิ่งใหญ่และพระองค์ทรงพระเมตตา และหากเราถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว พระองค์จะทรงประทานพระพรและโอกาสแก่เราในการรับใช้พระองค์ในรูปแบบและโอกาสที่เราเองจะคาดคิดไม่ถึงเลย

ก็ใครเล่าจะคาดถึงว่า คริสตชนใหม่อย่างลูกจะได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ทั้งในและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าพเจ้าใช้เวลาเพียงใด” สดุดี 69:5

จากเดือนก.ค. 2012 เดือนที่คุณพ่อผู้จัดงาน AACOM II ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพได้เชิญให้ลูกเป็นผู้แทนประเทศไทยในการแบ่งปันถึงขณะนี้เดือนส.ค. 2017 เพียง 5 ปีเศษ ชีวิตของลูกได้รับพระพรในการรับใช้พระองค์อย่างชนิดที่ว่าลูกเองยังตามตัวเองไม่ทันเลย ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดในต่างประเทศครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนแรกลูกตื่นเต้นมาก แต่เมื่อคำเชิญยังเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ลูกเริ่มกังวลใจว่า ผู้ฟังจะเบื่อ ลูกจึงได้ถามไปยังผู้เชิญด้วยความจริงใจและถ่อมตนทุกรายว่า ผู้ฟังจะเบื่อไหม แต่คำตอบที่ได้รับจากทุกรายเป็นเหมือนกันหมดคือ เรื่องราวชีวิตของลูกนั้นเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้าได้เป็นอย่างดี สมควรที่จะแบ่งปันให้พี่น้องคริสตชนได้ฟังให้มากที่สุด เพราะในยุคปัจจุบันที่มนุษย์ก้าวหน้าไปในทุกด้าน การที่ได้ยินพยานที่ยังมีชีวิตอยู่แบ่งปันถึงพระเมตตาของพระเจ้าที่บังเกิดผลในชีวิตเขา จะทำให้ผู้ฟังทั้งคริสตชนและที่ไม่เป็น กลับมามีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

เมื่อได้รับคำตอบเช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้ลูกกลับมาไตร่ตรองและรำพึงกับตัวเอง พร้อมกับอธิษฐานต่อพระเยซูเจ้าว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า พระเจ้าของเรา พระเจ้าของลูก ชีวิตของลูกช่างเป็นชีวิตที่เล็กน้อยเหลือเกินในพระศาสนจักรของพระองค์ จนลูกไม่ทราบว่าจะมีคำพอบในการเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือไม่ แต่หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ลูกจะไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดินเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า ☺☺☺”

ในการได้รับเชิญให้ไปพูดครั้งนี้ ลูกคิดว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงต้องการให้ลูกต้องกลับไปอ่านหนังสือเกี่ยวกับนักบุญโฟสตีนาอีก คราวนี้ลูกอ่านใหม่และไม่ใช่เล่มเดียว แต่ทั้งหมด 4 เล่ม ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และคราวนี้เมื่ออ่านจบ ลูกไม่ได้ร้องไห้แต่ลูกก็กราบพระเยซูเจ้าในพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติ และขอบคุณท่านนักบุญโฟสตีนา ผู้เปิดนำพระเมตตาของพระเยซูเจ้ามาประกาศให้ชาวโลกทราบในรูปแบบที่ชัดเจน

“พระเมตตาของพระองค์ไม่เคยหมดสิ้น” เพลงคร่ำครวญ 3:22

กับหัวข้อที่กำหนดให้ลูกแบ่งปันนั้น ลูกมีอาจนำชีวิตของตัวเองซึ่งเป็นคนบาปไปเปรียบเทียบกับซิสเตอร์โฟสตินา ซึ่งเป็นนักบุญ แต่ลูกได้ค้นพบว่าการดำรงชีวิตของท่านนักบุญเป็นมิติที่ลึกซึ้งและทুমเทชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระเจ้า และการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในจิตวิญญาณนั้น ต้องผ่านการสวดภาวนาและความทุกข์ทรมานในรูปแบบต่างๆ เป็นชีวิตที่เราท่านในชีวิตยุคปัจจุบันยากที่จะเจริญรอยตามแบบอย่างได้

ลูกได้หยิบยกบางบทในไดอารี่ของท่านนักบุญที่ลูกเข้าใจเป็นอย่างดีขึ้นมาแบ่งปันด้วยความถ่อมตน
บันทึกที่ 0009 คินห์ดิฉันได้ยื่นคำพูดดังนี้ “ไป Warsaw เดียวนี้ ลูกจะเข้าอารามที่นั่น

วันรุ่งขึ้นเธอเดินทางโดยรถไฟไป Warsaw ตามลำพัง โดยไม่ได้บอกหรืออำลาบิดามารดา และในชุดที่ใส่ไปชุดเดียวโดยไม่มีข้าวของอื่นติดตัวไปด้วย

ลูกแบ่งปันว่านี่คือ “ความเชื่ออย่างสิ้นสุดจิตใจ แบบคนตาบอด (Blind Faith)” ลูกถามผู้ฟังว่า เคยมีความเชื่อถึงขั้นนี้ไหม ลูกเองมี ในการสู้กับคดีที่กล่าวหาลูกโดยไม่เป็นธรรม จนความจริงปรากฏในที่สุด

บันทึกที่ 0200 ข้าแต่พระเยซูเจ้า เป็นเรื่องทราฐณจิตใจขนาดไหนเมื่อวิญญาณพยายามจริงใจมาตลอด แต่ยังคงกล่าวหาว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคดและถูกระแวงสงสัย

ลูกเองตอนที่รับศีลล้างบาปใหม่ๆ เข้าใจว่าการรับใช้พระเจ้าต้องผ่านองค์กรเท่านั้น ลูกจึงเข้าร่วมกับองค์กรต่างๆ จนถึงขั้นก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจภายใต้สมาคมคาทอลิกแห่งประเทศไทย แต่ในขณะที่ลูกมองทุกสิ่งทุกอย่างเป็นการรับใช้พระเจ้า บางคนอาจจะมองกิจกรรมทั้งหลายเป็นผลงาน หนทางการรับใช้พระเจ้าของลูกจึงใกล้เคียงกับสิ่งที่นักบุญโฟสตินาเขียนในบันทึกข้อนี้

บันทึกที่ 0056 ความทรมานและความยากลำบากทำให้ดิฉันหวาดกลัวและหมดกำลังใจ ดิฉันจึงอธิษฐานไม่ลดละ ...

ภายใต้ความเจ็บปวดและความว่าเหวในการรับใช้พระเจ้า ลูกก็สวดอธิษฐานภาวนาต่อพระองค์ไม่ลดละมา 20 กว่าปีจนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าข้า

บันทึกที่ 0054 พระสงฆ์ผู้ฟังกับบาปท่านหนึ่งพูดกับซิสเตอร์โฟสตินาครั้งหนึ่งว่า “ซิสเตอร์ไม่ต้องไปใส่ใจกับความคิดของคนอื่น ๆ ให้พระเจ้าพอพระทัยเธอเท่านั้นเป็นพอ”

จากประสบการณ์และการอ่านพระวาจาอย่างสม่ำเสมอ ลูกค้นพบว่าการรับใช้พระเจ้าที่ดีที่สุดคือ การทำตามกระแสเรียกของพระองค์และทำจากใจ แม้สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งเล็กน้อย ก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์มากกว่าการทำงานใหญ่ๆ แต่เพื่อหน้าตาและชื่อเสียง

“จะทำสิ่งใด จงทำจากใจ เสมือนหนึ่งถวายแด่พระเป็นเจ้า ไม่ใช่ทำเพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

“เราพอใจความเมตตากรุณา มิใช่พอใจเครื่องบูชา” มัทธิว 9:13

ลูกได้ยกข้อบันทึกของท่านนักบุญโฟสตินาขึ้นมาในการแบ่งปันอีกหลายข้อและสรุปว่า ขอให้การแบ่งปันในวันนั้นเป็นถวายพระเกียรติแด่พระเยซูเจ้าอย่างสูงสุดและเป็นการเกิดเกียรติแด่ นักบุญโฟสตินาจากใจ และจบลงด้วยประโยคที่ว่า

“พระเยซูเจ้าข้า ลูกวางใจในพระองค์”

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดคนอื่น

*ขอขอบคุณพี่น้องท่านหนึ่งที่ได้กรุณาส่งแสดมภ์จำนวนหนึ่งมาให้เพื่อจัดส่ง “บทสวดของฉัน”
ขอพระเจ้าโปรดประทานพระพรแก่ท่านอย่างเต็มเปี่ยม เทอญ

